

Wychen – Mine van: Jij redt het wel, over leven in het land van rouw (recensie)

Door Ria Algra • 10 februari 2014

<http://www.boekenrouwverwerking.nl/jij-redt-het-wel-over-leven-in-het-land-van-rouw-recensie/>

Mine wordt verteerd door schuld en schaamte. Had zij niet intens gebeden om een zwangerschap die nu eens niet voortijdig afgebroken werd? Had zij niet met heel haar hart beloofd daar alles voor over te hebben? Maar niet dit, niet deze ziekte waaraan zij haar man en Emma haar vader gaat verliezen.

Zwijgen

Maar Mine verzwijgt haar gevoelens. Net zoals ze zwijgt over al haar andere gevoelens van angst en wanhoop. Intussen haar uiterste best doende alle ballen in de lucht te houden.

Immers, zij redt het wel. Mine, de gezonde jonge vrouw op hakken, goed gekleed en netjes opgemaakt. Het is wat haar omgeving zo graag wil zien. Van binnen voelt ze zich echter een wrak, gevuld met chaos en prut.

Woede

Zonder een blad voor de mond te nemen maakt Mine je deelgenoot van haar dromen, van haar heftige emoties, die zich bij tijd en wijle ontladen in een woede die zo hevig is dat Mine er zelf bang van wordt. Ze gebruikt daarbij aansprekende metaforen.

Dag papa

Niet alleen haar eigen verdriet en emoties zijn heftig, ook die van de amper 2-jarige Emma. Het kleine meisje, dat op haar eigen manier afscheid neemt van haar dode papa. “Jij doet het niet meer, hè? Jij doet het niet meer. Dag papa.” Haar stemmetje gaat Mine door merg en been, snijdt in haar hart als een chirurgisch mes.

Goedbedoeld

Wat ook vaak hard binnenkomt zijn de ongetwijfeld goedbedoelde woorden van omstanders. “Als je niets te zeggen weet, zeg dan niets. Door niets te zeggen kun je ook troosten. Door niets te zeggen kun je de ander tenminste ook niet beschadigen.” Ze ervaart dat oprecht bedoelde oneliners als ‘we zullen er altijd voor je zijn’ en ‘je hoeft me maar te bellen’ in de praktijk meestal anders uitpakken.

Heen en weer

In ‘**Jij redt het wel**’ schakelt Mine voortdurend heen en weer in de tijd. Op het moment dat je denkt dat je er nu wel zult zijn, beschrijft ze weer een ander aspect. Heb je het ene moment het idee dat ze door God en iedereen verlaten is, het volgende moment lees je van waardevolle vriendschappen en handen die haar wél helpen haar last te dragen.

Gaandeweg het boek vorm je je een idee van de ‘complete’ Mine, van haar strijd en tot slot haar loslaten van het ‘weduwe zijn’. Haar schrijfstijl is vlot, onverbloemd, humoristisch en zeker ook confronterend. Ze mijdt daarbij zichzelf niet en let op, ook haar omgeving krijgt ervan langs. Daar laat ze het niet bij. Mine geeft ook praktische tips voor de ‘benadering’ van een weduwens.

Handreiking bij rouw

Heb je met de dood in je kring te maken, dan is ‘**Jij redt het wel**’ een welkome handreiking hoe je een rouwende met alles behalve mooie woorden écht kunt helpen. Voor lotgenoten zal het een déjà vu zijn.

RIA

09-02-2014